

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten a 2020. november 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Balassagyarmati Törvényszék 9.B.120/2019/58. számú, 2020. május 12. napján kihirdetett ítéletét megváltoztatja.

A bűncselekmények jogi minősítésénél az erőszakos többszörös visszaesői, és a többszörös visszaesői minőségre utalást mellőzi.

A vádlott terhére megállapított zaklatás vétségének jogi minősítése helyesen Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, amely folytatólagosan elkövetett.

A halmazati büntetést a vádlottal, mint erőszakos többszörös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak, a szabadságvesztés tartamát 8 (nyolc) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe számítja be.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elsőfokú ítélet bevezető részéből az előkészítő ülés megjelölését mellőzi és az elsőfokú ítéletet nyilvános folytatólagos tárgyaláson tekinti meghozottnak.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A a rendelkező részben megjelölt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulata] mint erőszakos többszörös visszaesőt, személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194.§ (1) bekezdés], mint erőszakos többszörös visszaesőt és zaklatás vétségében [Btk. 222.§ (1)-(2) bekezdés a) pont] mint többszörös visszaesőt. Ezért őt halmazati büntetésül 10 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által őrizetben, majd letartóztatásban töltött időt beszámította, megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

- [3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.588/2019/24. számú átiratában az elsőfokú ítélet személyi részének, továbbá az ítéleti tényállás 1./ pontjának az elkövetés eszközével történő kiegészítése, továbbá a zaklatás vétségének folytatólagosan elkövetettkénti minősítése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.
- [4] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, annyi pontosítás mellett, hogy a tényállás 1./ pontjában leírt bűncselekmény elkövetésének eszközét - a bűnjelként lefoglalt kést - a helyszínre érkező rendőrök az intézkedés során a vádlott nadrágjának jobb hátsó zsebében megtalálták, melyet a sértett fia, tanú1, a sajátjukként felismert és az elkövetés eszközeként azonosított.
- [5] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettsége teljesítése során a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről megfelelően beszámolt, így a vádlott felmentését célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságát támadják, így a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre.
- [6] Az elsőfokú bíróságnak a tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetését a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség okszerűnek, a bűncselekmény jogi minősítését törvényes ítélte annyi pontosítás mellett, hogy a 2./ pontban részletezett zaklatás vétségét a vádlott folytatólagosan követte el.
- [7] A büntetés kiszabása során értékelhető körülményekre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott büntetés törvényi középmértéket el nem érő tartamát méltányosnak tartva utalt arra, hogy e büntetés enyhítése nem szolgálná a büntetési célokat.
- [8] Észrevételezte továbbá, hogy az ítélet indokolása az előéleti adatok körében és a jogi indokolásban kisebb elírásokat tartalmaz, így azokat helyesbítésére is indítványt tett azzal, egyben az ügy nyilvános ülésen történő elbírálására nem látott indokot.
- [9] A védő a Be. 598.§ (5) bekezdése értelmében az ügy másodfokú elbírálására tárgyalás kitűzését indítványozta, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a teljes ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget, azonban további szembesítések lefolytatásával és a vádlott által korábban indítványozott tanúk meghallgatásával a tényállás tisztázható, megalapozottá tehető. Másodlagosan az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását kérte.
- [10] A fellebbezés írásbeli indokolásában a védő kifejtette, hogy a vádlott bűnössége a terhére rótt bűncselekményekben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon nem állapítható meg.
- [11] Másodlagosan indítványt tett az ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, annak elrendelése mellett, hogy az ügyet másik tanács, vagy bíróság tárgyalja le.
- [12] Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a vádat alátámasztó bizonyítékokat vizsgálta és értékelte, és a vádlott bizonyítási indítványait, amelyek további bizonyítékok beszerzését célozták, elutasította.
- [13] Harmadlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult, mert a büntetés kiszabása körében az enyhítő körülmények súlya, és a vádlott igazoltan megromlott egészségi állapota erre megfelelő alapot ad.
- [14] A vádlott a fellebbezését írásban igen részletesen megindokolta. Az elsőfokú eljárásban is előadott védekezésével egyezően hangsúlyozta, hogy az ügy sértettjével - a sértettel - élettársi kapcsolatban élt, neki sérülést nem okozott, őt nem bántalmazta. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításait kiemelve előadta, hogy a sértett a kerítésre felmászás során szerezte a sérüléseit. A veszekedést a sértett kezdeményezte július 12-én, és ő hívta oda tanú2-t is. Mikor látta, hogy a

sértett felakadt a kerítés tuskéin, segíteni próbált neki, de nem bírta a testsúlyát megtartani, ezért esett le a sértett, arccal a földre.

[15] Egyébként is a sértettől úgy tudta, hogy két hónapos terhes tőle, így ezért sem okozhatta a sérüléseit.

[16] Előadta azt is, hogy a nála megtalált kés nem a sértett házából került hozzá, azt csak később vette magához. Hivatkozott arra, hogy éppen a sértett volt, aki késsel rátámadt, kb. két héttel korábban, de akkor a kést sikerült a kezéből kicsavarni.

[17] Fenntartotta korábbi indítványát, hogy a bíróság szembesítse őt a tanú1-gyel (a sértett fiával), aki igazolhatja azt, hogy a sértettel élettársi kapcsolatban élt, és hárman laktak a lakásban.

[18] A tanú3 vallomásával kapcsolatban a vádlott arra hivatkozott, hogy nem láthatta azt, hogy a sértett milyen módon esett le a kerítésről, mert távolabb állt és a fák akadályozták a kilátását, de egyébként is a tanú beteg a szemére, rövidlátó, igen erős szemüveget visel.

[19] Kifogásolta, hogy az általa bejelentett tanúkat az eljárásban nem hallgatták meg, így a tanú4 tanúkénti meghallgatását, a sértett és a tanúk szembesítését, az 1. számú tanúval (akinek a személyazonosságát megjelölte) szembesítését, az igazságügyi orvosszakértő megidőzését, tanú7, tanú5, tanú6, tanú2 és a polgármester tanúkénti meghallgatását indítványozta arra nézve, hogy szabadulása után beilleszkedett a társadalomba, folyamatosan dolgozott, magatartásával mindenki elégedett volt.

[20] A sértettel való kapcsolatáról úgy nyilatkozott, hogy az szeptember 21-ig nem romlott meg a viszonyuk, sőt a kórházban rendszeresen látogatta, ellátta őt pénzzel.

[21] A szeptember 21-i eseményekkel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy meghallotta, hogy az élettársának szerelmi viszonya volt a tanú8-cal, ezért ment oda hozzá, hogy ezt tisztázzák. a sértett önként, a kérésnek eleget téve ment vele, ahol vendégként fogadták őket. Vita, veszekedés nem volt közöttük, és valamennyien csodálkoztak, hogy valaki értesítette a rendőrséget, majd őt előállították a kapitányságra.

[22] A sértett sérüléseivel kapcsolatban a vádlott arra hivatkozott, hogy a mellkas sérülése két héttel korábban keletkezett és a sértett pszichiátriai beteg, kezelés alatt is állt, mert skizofrén. Az orvosszakértői véleményben leírt állapotromlást a csigolyatörés nem okozhatta, mert a betegségei korábban is megvoltak, de az orvosi ellátást a sértett elutasította, ezt a fia, a tanú1 is igazolhatja. Erre nézve is szembesítést indítványozott a tanúval.

[23] A személyi szabadság megsértésével kapcsolatban a vádlott kitért arra is, hogy e tanú (a sértett fia) sem számolt be vallomásában arról, hogy erőszakkal vitte volna a sértettet a házhoz, de ezt a házban tartózkodó a tanú8 és élettársa sem állította.

[24] A zaklatással kapcsolatban megismételte, hogy a tanú3-mal nem találkozott, őt nem fenyegette meg, nem zaklatta, nem tudja miért jelentették őt fel emiatt. A tanúk, véleménye szerint összebeszéltek ellene, de nem tudja miért. Az I. számú tanú vallomásával kapcsolatban elmondta, hogy tudja, hogy tanú9 az, és a vallomását az motiválta, hogy a lakásvásárlásánál a tanú3 volt a keze.

[25] Összefoglalóan a vádlott valamennyi bűncselekmény tekintetében a felmentését indítványozta. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál, a fegyház fokozat megállapításánál és a feltételes szabadságra bocsátásból történő kizárásánál nem értékelte az egészségi állapotát.

[26] A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott és védője a fellebbezését, valamint a bizonyítási indítványait az írásbeli indokolásban foglaltakkal egyezően - lényegében azt megismételve - fenntartotta.

[27] A másodfokú bíróság a vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

[28] A jelenlévő sértetti képviselő a nyilvános ülésen nem kívánt felszólalni.

- [29] A vádlott felszólalásában és utolsó szó jogán felmentését kérte azzal, hogy nem követte el a bűncselekményeket.
- [30] A vádlott és védőjének a fellebbezése csak az enyhítést célzó részében alapos.
- [31] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a bejelentett fellebbezés tartalmára tekintettel - a Be. 590. § (1) bekezdése alapján, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljes körben felülbírált. Vizsgálta az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.
- [32] A másodfokú bíróság - szemben a védelem fellebbezés írásbeli indokolásában másodlagosan megjelöltekkel - megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályokat megtartotta, olyan, a Be. 610.§-a szerinti teljes megalapozatlanságként értékelendő ok, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására alapot adhatna, nem állapítható meg, de ilyet konkrétan a védelem sem jelölt meg.
- [33] Az elsőfokú bíróság az ügyben a Be.499.§ (1) bekezdésének megfelelően előkészítő ülést tartott, melyen a vádlottat az eljárási jogairól a Be. 185.§ (1) bekezdésének megfelelően tájékoztatta, továbbá a Be. 500.§-ának megfelelően figyelmeztette az előkészítő ülés lényegére, a bűnösségének beismerése és a tárgyaláshoz való jog lemondásának következményeire, illetve bizonyítási indítványainak előterjesztésének lehetőségére, annak korlátaira. A vádlott a kioktatásokat megértette, tudomásul vette, a bűnösségét nem ismerte be és az ügyben tárgyalás kitűzését kérte, egyben a bizonyítási indítványait is előterjesztette. a tanú10 és a tanú11, mint a cselekményt közvetlenül észlelő személyek, továbbá a sértettel fennálló élettársi kapcsolata megállapítása érdekében tanú13 és tanú14 meghallgatására tett korábbi - írásban is előterjesztett - indítványát fenntartotta, ezt meghaladóan tanú12 tanúkénti meghallgatását indítványozta a sértettel való kapcsolatára vonatkozóan. Egyebekben érdemi vallomást tett, a bűncselekmények elkövetését tagadta.
- [34] Az elsőfokú bíróság a vádlott bizonyítási indítványait érdemben elbírálta, tanú10, tanú15, tanú13 és tanú14 tanúkénti meghallgatását elrendelte, egyéb tekintetben a vádlott bizonyítási indítványait elutasította.
- [35] A jogi képviselővel eljáró a sértett tanú vonatkozásában a nyilatkozata és a rendelkezésre álló orvosszakértői vélemény alapján a Be.81.§ (2) bekezdés b./ és c./ pontja alapján indokoltan állapította meg eljárásában, hogy a sértett tanú különleges bánásmódot igénylő személy, így a Be. 85.§ (1) bekezdés h./ pontja alapján a meghallgatását a vádlott távollétében tartotta meg, majd vallomását felolvasással (30. tjkv. 2. oldal) tette a bizonyítás anyagává. Ezt követően - és a továbbiakban is - a vádlott kérdezési észrevételezési jogát korlátozás nélkül gyakorolhatta.
- [36] Az I. számú tanú különösen védett tanúvá nyilvánításáról az elsőfokú bíróság ugyancsak indokoltan döntött, figyelemmel arra, hogy az erre vonatkozó indítványát e tanú már a nyomozás során a Be. 90.§ (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással - személyének, vallomásának felfedése esetén testi épsége veszélybe kerülne - előterjesztette. Így az elsőfokú bíróság a Be. 92. § (1) bekezdésének megfelelően az I. számú tanút a vádlott és védője jelenétének mellőzésével hallgatta ki, és a (7) bekezdésnek megfelelően az erről készült jegyzőkönyvet zártan kezelte, a jegyzőkönyv kivonatát pedig ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává.
- [37] Az első fokon eljáró bíróság a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat ugyancsak betartotta, a vádlott és tanúk kioktatása és figyelmeztetése a törvényi rendelkezéseknek megfelelően megtörtént, korábbi vallomásaikat az elsőfokú bíróság a szükséges körben eléjük tárta, őket erre nyilatkoztatta.
- [38] A szakértői bizonyítás körében az elsőfokú bíróság a sértett sérüléseivel kapcsolatban a rendelkezésre álló igazságügyi orvosszakértői véleményt ismertetéssel tette a bizonyítás anyagává,

és indokoltan rendelte el szakvélemény kiegészítését a sérülésekkel kapcsolatban maradandó fogyatékoság, súlyos egészségromlás kialakulásának vizsgálatára.

[39] A vádlott - védője útján is - írásban és szóban a büntetőeljárás során számos bizonyítási indítványt terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság ítélet [17] bekezdése összefoglalóan a

Be. 561. § (3) bekezdés f) pontjának megfelelően tartalmazza a bizonyítási indítványok elutasításának indokait, de ezen túl az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a bíróság az ezzel kapcsolatos döntését szóban is minden esetben megindokolta, és az ítéletben pontosan megjelölte, hogy mely bizonyítékokat értékelte a tényállás megállapítása során.

[40] A bizonyítási indítványok - egy részének - elutasítása miatt jelentett be a vádlott kizárási kérelmet az ügyében eljáró bíróval szemben, melynek elbírálására a Be. 17. § (1) bekezdésének megfelelően megtörtént, és a bíró nyilatkozatának beszerzését követően a bíróság másik egyesbírája a kizárást megtagadta.

[41] A másodfokú eljárásban a vádlott részben a korábbi bizonyítási indítványait ismételte meg, részben olyan új, korábban nem hivatkozott bizonyítékokat jelölt meg, amely álláspontja szerint a felmentésére alapot adhatna.

[42] A másodfokú bíróság a vádlott bizonyítási indítványainak nem adott helyt, az ügyben bizonyítás felvételét és így fellebbezési tárgyalás kitűzését nem látta indokoltnak. Egyrészt a vádlott által indítványozott további bizonyítás a tényállás tisztázásához szükségtelen, másrészt a vádlott és védője a tárgyalás előkészítése után előterjesztett indítványokkal kapcsolatban a Be. 520. § (1)-(2) bekezdésében foglalt körülményeket nem valószínűsítette, igazolta.

[43] Nem ítélte szükségesnek a másodfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértő meghallgatását, mert az írásbeli szakértői vélemény és annak kiegészítése alapján a sértett sérülései aggálytalanul megállapíthatók voltak, annak hangsúlyozásával, hogy a szakértői vélemény a sértett rendelkezésre álló orvosi leleteinek, kórházi ellátásáról szóló zárójelentések alapul vételével készült, így ebben a tekintetben azt a vádlotti hivatkozást, hogy a sérüléseket sértett nem a bántalmazása során szenvedte el, a vádlotti vallomáson kívül objektív bizonyíték nem támasztja alá.

[44] A vádlott a fellebbezés indokolásában és felszólalásában is az elsőfokú eljárással kapcsolatban a szembesítések elmaradását kifogásolta. Konkrétan a tanúl (a sértett fia) tanúval történő szembesítést indítványozta a másodfokú eljárásban annak igazolására, hogy a sértettel élettársi kapcsolatban élt. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság eljárásában a szembesítéseket hivatalból, és amennyiben indítvány volt erre nézve a szükséges körben lefolytatta. A tanúl-gyel a vádlott szembesítése az elsőfokú eljárásban megtörtént (24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12-13.oldal), így ennek az eljárási cselekmények a megismétlése szükségtelen, megjegyezve, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, hogy az ügy megítélése szempontjából a vádlott és sértett között fennálló élettársi kapcsolatnak nincs jelentősége.

[45] A vádlott által a másodfokú eljárásban megjelölt további, a sértettel kapcsolatos cselekményt észlelhető tanúk (a tanú7, tanú5, tanú6) meghallgatását a másodfokú bíróság ugyancsak szükségtelennek ítélte, különös tekintettel arra, hogy a tanúkra - mint esetleges szemtanúkra - hivatkozása a vádlottnak a cselekményt követően több mint két évvel későbbi, így meghallgatásuk a rendelkezésre álló bizonyítékok tükrében kizárólag a büntetőeljárás elhúzódását eredményezné.

[46] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően, egyenként és összességében is megvizsgálta, majd e bizonyítékok okszerű és iratszerű értékelésének eredményeként alapvetően megalapozott tényállást állapított meg, amely azonban kisebb, a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján tett kiegészítés mellett vált a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárás során irányadóvá.

[47] Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyésznek azzal az észrevételével, hogy a vádlott büntetőjogi szempontból értékelendő előéleti adatai az alábbi kiegészítésre, pontosításra

szorultak: a Pásztói Városi Bíróság B.63/1995/11. számú ítéletének jogerőre emelkedésének időpontja helyesen 1995. november 7. napja, a vádlott erőszakos többszörös visszaesést megalapozó elítélései tekintetében a Nógrád Megyei Bíróság B.417/1999/26. számú ítéletével kiszabott 7 év börtönbüntetést 2006. június 27. napján töltötte ki, míg a Nógrád Megyei Bíróság 12.B.170/2009/147. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.129/2011/26. számú, 2012. február 9. napján jogerős ítéletének alapjául szolgáló bűncselekményeket 2008. május 11. napján követte el.

[48] A vádlott egészségi állapotával kapcsolatban, az általa csatolt, a Nógrád Megyei Kormányhivatal Salgótarjáni Járási Hivatal komplex minősítést végző I. fokú szakértői bizottság összefoglaló véleménye disszociális személyiségzavart, alkalmazkodási zavarokat, egyéb meghatározott intervertebrális discus rendellenességeket, idült obstructív tüdőbetegséget és kétoldali idegi hallásvesztést, így 44%-os össz-szervezeti egészségkárosodást állapított meg.

[49] Az elsőfokú bíróság megállapított történeti tényállás 1) pontját (elsőfokú ítélet [5] bekezdés utolsó mondata) a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján annyiban egészítette ki, hogy a helyszínre érkező rendőrök a vádlottal szembeni intézkedés során a ruházatában, a nadrágjának jobb hátsó zsebében megtaláltak egy fanyelű, 7 cm pengehosszúsága kés, amelyet a sértett fia, a tanú a sajátjukként felismert és az elkövetés eszközeként beazonosított. (nyom. iratok 27. oldal rendőri jelentés, nyom. iratok 187; 190 oldal tanúvallomás)

[50] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a tényállás 1./ és 3./ pontja tekintetében alapvetően eleget tett, amikor kifejtette, hogy a vádlott tagadó vallomásával szemben a tényállást milyen egyéb, az ügy megítélése szempontjából lényeges és egybehangzó bizonyítékok alapján állapította meg.

[51] A tényállás 1) pontjában leírt cselekménnyel kapcsolatban annak előzményeit és lefolyását a sértett tanú vallomásán túl a tanú1 és a tanú3 vallomása is alátámasztotta, továbbá közvetetten tanú2 vallomása is. Ebben a tekintetben a tanú3 tanúvallomása azért bír különös jelentőséggel, mert a tényállás 2./ pontja szerinti zaklatás elkövetésének motivációja - az ebben a körben értékelhető vallomások alapján - éppen az volt, hogy a tanú észlelte a bűncselekmény elkövetésének körülményeit és a sértett segítségére sietett, a hatóságot értesítette, majd a vádlottra nézve terhelő vallomást tett.

[52] Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a vádlott védekezésével szemben a sértett tanú következetes vallomása és az ezt alátámasztó a tanú1 és a tanú3 tanúk vallomása alapján cáfolatot nyert az a vádlotti előadás, hogy a kerítés tetején ülő sértettnek, kérésének megfelelően, csak segítséget akart nyújtani, és nem szándékosan rántotta le őt onnan (a hajánál fogva). Fontos körülmény, hogy a megjelölt tanúk a sértettel egybehangzóan adták elő a bűncselekmény elkövetésének módját, valamennyien azt állították, hogy a vádlott felnyúlva a sértetthez a hajánál fogva rántotta őt le a földre, melynek következtében a sértett az arcára esett.

[53] Azt, hogy a cselekmény során, a vádlott kezében kés volt, és azzal szűrő mozdulatokat tett, az elsőfokú bíróság ugyancsak a bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, hiszen a sértett vallomását e tekintetben a tanúvallomásokon túl a kórházi zárójelentés által rögzített, a sértett bal tenyérének közepén lévő szúrt seb ténye is alátámasztja. Itt nyer jelentőséget a másodfokú bíróság tényállás kiegészítése során tett azon megállapítása, hogy a vádlottól az elfogása során a sérülés okozására alkalmas kés lefoglalásra került, és azt a sértett fia azonosította. Az ezzel kapcsolatban előadott vádlotti védekezés - a kés csak később került hozzá - így a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján nem fogadható el.

[54] A földön fekvő sértett megrúgásával kapcsolatban a sértetti vallomást a tanúk vallomása szintén megerősítette, de maga a vádlott sem vitatta a rúgó mozdulatot, védekezése arra irányult, hogy a rúgás nem érte el a sértettet. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság e vallomások alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre - és ezt az igazságügyi orvosszakértői vélemény sem zárta ki -, hogy a vádlott legalább egy ízben belerúgott a földön fekvő sértettbe.

- [55] A tényállás 3./ pontjában részletezett és személyi szabadság megsértésének büntetteként értékelt cselekménnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ugyancsak okszerűen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat.
- [56] A sértett vallomását fia, a tanú1 vallomása teljes mértékben alátámasztotta, figyelemmel arra is, hogy a tanú következetesen számolt be arról, hogy édesanyja ijedtségét és a vádlotti erőszakos magatartást észlelve határozta el a rendőrség értesítését, majd az ezt követő rendőri intézkedésről készült jelentés (nyom. iratok 259. oldal) is sértett vádlottól való félelmét igazoló állapotát írja le.
- [57] A tanú8 és a tanú16 tanúk vallomásának tartalmából az a következtetés vonható le, hogy nem kívántak a vádlott és sértett vitájába keveredni, de beszámoltak arról, hogy ottléte alatt a sértettet sírni látták. A tanú8 az elsőfokú eljárásban tett a vallomásában arról számolt be (35. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldala), hogy „...a sértett mondta, hogy nem akar ott lenni, minek van ott, elkönnyezte magát, mit keres ott”. Így az ebben a tekintetben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján olyan következtetés, amely a vádlotti védekezést - a sértett önként ment vele tisztázni a tanú8 való kapcsolatáról szóló híreszteléseket - igazolná, megalapozottan nem vonható le.
- [58] Utal arra is a másodfokú bíróság, hogy a vádlottnak a sértettel szemben fenyegető, erőszakos magatartását igazolja a szembesítésük során, 2018. szeptember 22. napján készült, a vádlott sértett irányába tett fenyegető kézmozdulatát leíró rendőri jelentés is (nyom. iratok 285. oldal), melynek hatására a sértett erősen zaklatott állapotba került.
- [59] A másodfokú bíróság észlelte azonban, hogy a 2./ tényállásával kapcsolatban az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről hiányosan számolt be, a bizonyítékokat csak felsorolta, de tartalmukat nem mutatta be, illetve azok értékelésével is adós maradt.
- [60] Ezt a hiányosságot pótolva a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a vádlotti védekezést - amely szerint nem is beszélt személyesen a tanú3-t, és fenyegető tartalmú üzeneteket sem küldött neki - a tanú17 vallomása cáfolta azzal, hogy személyesen hallotta a vádlott és a sértett hangos vitáját a kocsmában, ahol a sértett fenyegetéséről volt szó. A tanú18 vallomásaiban úgyszintén arról számolt be, hogy a vádlott minden alkalmat megragadott, hogy a tanú3-ban félelmet keltsen, mert úgy gondolta, hogy a sértett 1./ ponttal kapcsolatos terhelő vallomása fogja őt visszajuttatni a börtönbe. Itt kell megjegyezni, hogy az a vádlotti előadás, hogy a tanú17-t nem ismeri, a tanú vallomását nem teszi hiteltelenné, míg az a hivatkozása, hogy a tanú18 érdektelennek nem tekinthető, tényekkel alá nem támasztott.
- [61] E tényállási pont tekintetében - bár az elsőfokú bíróság a bizonyítást lefolytatta - értékeletlenül maradt I. számú tanú vallomása. A tanú következetes vallomásaiban előadta, hogy a vádlott a jelenlétében, több alkalommal azzal fenyegette meg a sértettet, hogy „elvágja a torkát, leszurkálja, megöli”. Éppen a vádlott erőszakos, agresszív magatartása miatti félelmében kérte a tanú nevének és vallomásának zártan történő kezelését, és beszámolt arról is, hogy rajta keresztül ugyancsak fenyegető tartalmú üzeneteket akart a vádlott a sértettnek küldeni.
- [62] Így az egybehangzó és a vádlotti előadást cáfoló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a vádlott félelemkeltés céljáról a tanú3-t több esetben - a 2018. július 12. napján a sértett sérelmére elkövetett cselekményt követően - személy elleni erőszakos cselekmény elkövetésével fenyegette meg, amely a sértettben komoly félelmet keltett. A sértett vallomása szerint a négy szemközti találkozást emiatt a vádlottal próbálta elkerülni, és érzése szerint a bántalmazásától a vádlottat kizárólag ez tartotta vissza.
- [63] Az így kiegészített indokolás alapján már megállapítható, hogy az egy irányba mutató bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás 2./ pontját is megalapozottan állapította meg.
- [64] A sértett sérüléseire vonatkozó igazságügyi orvos-szakértői vélemény, illetve annak írásbeli kiegészítése alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a sértett a közvetett életveszélyes állapot kialakulásához vezető sérülést és az egyéb 8 napon belül és túl sérüléseit is a vádlotti szándékos bántalmazása során szenvedte el.
- [65] Megállapítható az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján az is, hogy a sértett többszörös

gerinctörése következményeként a nyaki és háti gerinc mozgáskorlátozottsága, a bal váll mozgáskorlátozottsága a bal oldali végtagok érzészavara és fájdalma, továbbá az elszenvedett trauma miatti rendszeres pszichiátriai kezelés indokoltsága alapján véleményezett a szakértő 35%-os mozgásszervi részkárosodást és 25% pszichiátriai károsodást, amely összességében maradandó fogyatékoságként értékelendő.

[66] Így az orvos-szakértői vélemény alapján nem fogadható el az a vádlotti előadás, hogy a sértett már korábban többféle betegségben szenvedett, és az előzőekben leírt állapota nem függ össze a kerítésről történt leesésével, de ezt a hivatkozását egyéb bizonyíték sem támasztja alá.

[67] Mindezek alapján a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére okszerűen következtetett és a bűncselekmények anyagi jogi minősítése is csaknem teljes egészében törvényes, illetve az elsőfokú ítélet jogi indokolása kiegészítésre szorult.

[68] Az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában a másodfokú bíróság a 3/2013. büntető jogegységi határozat I. pontjának szempontjaira utalással megjegyzi, hogy a vádlott elkövetéskori tudattartalma a tárgyi és alanyi tényezők alapján, a sértett bántalmazása során a testi sérülés okozásán túl, eshetőlegesen az életveszély bekövetkezésének lehetőségére is kiterjedt. A maradandó fogyatékoság bekövetkezése is egyértelmű a sértett elszenvedett sérülésével okozati összefüggésben, és ennek a büntetés kiszabása körében, súlyosító körülményként történő értékelése is helytálló. (BH.1981.311.)

[69] Egyetértett a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyésznek azzal a jogi álláspontjával, hogy a Btk. 222.§ (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétségét a vádlott folytatólagosan követte el, figyelemmel arra, hogy a folytatólagosság Btk. 6. § (2) bekezdése szerinti törvényi feltételei az irányadó tényállás alapján megállapíthatóak. A vádlott ugyanis rövid időközökben és több ízben fenyegette meg a tanú3-t félelemkeltés céljából személy elleni erőszakos cselekmény elkövetésével.

[70] Ugyanakkor megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a Btk. 222. § (1) és (2) bekezdése a zaklatás tekintetében két külön elkövetési magatartást ír le, az (1) bekezdés tartós, többszöri háborgató magatartása természetes egység, míg a (2) bekezdés szerinti alakzatok folytatólagosan is elkövethetők. Jelen esetben a vádlott cselekménye a (2) bekezdés a) pontja szerint minősül, így a bűncselekmény jogi minősítésénél az (1) bekezdésre utalást mellőzni kellett.

[71] A tényállás 3./ pontjában részletezett és személyi szabadság megsértésének büntetteként értékelt bűncselekménnyel kapcsolatban a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy e bűncselekmény jogi tárgya az egyén személyi szabadsága [Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés], azaz a mozgás, helyváltoztatás, a tartózkodási hely megválasztásának szabadsága. A bűncselekmény eredménye a sértett személyi szabadságától megfosztott állapota, amely a mozgás, a helyváltoztatás vagy a tartózkodási hely megválasztása szabadságának elvesztését jelenti. A megfosztás időtartama közömbös, az bármely rövid idő esetében is megvalósul. Jelen esetben a vádlott a sértett személyi szabadságát azzal sértette meg, hogy a sértettet arra kényszerítette, hogy akarata ellenére vele tartson tahó7-ék lakóházába.

[72] A bűncselekmények jogi minősítésénél az elsőfokú bíróság tévesen, bűncselekményenként jelölte meg, hogy a vádlott melyik cselekmény tekintetében minősül erőszakos többszörös visszaesőnek, illetve többszörös visszaesőnek. A vádlott az előéleti adatai alapján a

Btk. 459. § 31/c. pontja értelmében a tényállás 1./ és 3./ pontja szerinti bűncselekmények tekintetében a Btk. 459. § 26) c) és e) pontjára figyelemmel erőszakos többszörös visszaesőnek minősül, míg a 2./ pontban leírt zaklatás vétsége tekintetében a Btk. 459. § 31/b. pontja alapján többszörös visszaeső. A visszaesés azonban nem a bűncselekmények jogi minősítésénél, hanem a büntetés kiszabásánál bír jelentőséggel, ugyanis a Btk. 90. §-a határozza meg azokat a büntetési tételkereteket, amelyek az erőszakos többszörös visszaeső vádlottal szemben irányadók.

- [73] Egyebekben a bűncselekmények jogi minősítése törvényes, megfelel az elkövetésekor és jelenleg is hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseknek és az irányadó bírói gyakorlatnak.
- [74] A büntetés kiszabása során értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen jelölte meg, azonban további súlyosító körülmény a zaklatás vétsége tekintetében a folytatólagos elkövetés, továbbá, hogy a 2./ és 3./ pont alatti bűncselekményeket a vele szemben az 1./ pont alatti bűncselekmény elkövetése miatt már megindult büntetőeljárás hatálya alatt (részben emiatt) követte el. Enyhítő körülményként önnök szóba a vádlott fennálló, igazolt betegségei.
- [75] A vádlott terhére megállapított bűncselekmények nagyobb tárgyi súlyára, halmazatára, a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre és a bűnösségi körülményekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása szükséges a büntetési célok eléréséhez.
- [76] A szabadságvesztés tartamának megállapításánál a vádlott javára az időmúlást és igazoltan megromlott egészségi állapotát nagyobb súllyal értékelve a másodfokú bíróság a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést megalapozottnak ítélte, és a büntetés kiszabása során irányadó, Btk. 80. § (2) bekezdése alapján meghatározott büntetési tétel középértékétől (jelen esetben 13 év szabadságvesztés) nagyobb mértékű eltérést látott indokoltnak.
- [77] A mellékbüntetés alkalmazásának törvényi feltételei is fennálltak, tartama megfelelően igazodik a csökkentett tartamú szabadságvesztéshez is.
- [78] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizáró rendelkezés (az utóbbi helyesen a Btk. 38. § (4) bekezdés a) és b) pont) a Btk. kötelező rendelkezései, melyek a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minőségéhez kapcsolódnak, ebben a tekintetben a jogalkalmazónak mérlegelési lehetőséget a törvény nem biztosít.
- [79] Az elsőfokú ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek, kizárólag a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a - egyébiránt helyes - beszámítását kellett a másodfokú bíróságnak a Btk. 92. § (1) bekezdésének megfelelően pontosítania.
- [80] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, míg az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítélet bevezető részéből az előkészítő ülésre utalást mellőzte, és pontosította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét a megjelölt folytatólagos tárgyalás alapján hozta meg.
- [81] A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött idő további beszámítás szintén a Btk. 92.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2020. november 27. napján

dr. Magócsi István sk
a tanács elnöke

Barabásné dr. Birinyi Andrea s.k.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.
bíró

A 9.B.120/2019/58. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.137/2020/31. számú ítéletében írt változtatással 2020. november 27. napján jogerőre emelkedett.

, 2020. november 27.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke